

Nr 481

Av herr **Norling** och herr **Persson, Helmer**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändrad lydelse av 32 § 2 mom. och anvisningarna till 19 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

I Kungl. Maj:ts proposition nr 166 upptages förslag till ändrad beskattning av de livräntor som kommer att utgå enligt lagen om yrkesskadeförsäkring. Den föreslagna ändringen innebär att hela livräntan beskattas, om den utgår enligt lagen om yrkesskadeförsäkring. Detta kommer att innebära en skärpt beskattning av dem som genom olycksfall eller annan yrkessjukdom blivit invalider och inte längre kan genom produktivt arbete erhålla full försörjning.

Även om nuvarande beskattningssystem har sina brister och inte utgör en rättvis beskattningsgrund för dem som drabbats av invaliditet, så har det dock den fördelen, att hänsyn tagits till att skattetrycket ej bör drabba invaliden lika hårt som en frisk och arbetsför människa. Vid den nu föreslagna omläggningen av beskattningen har för denna grupp beskattade ingen hänsyn tagits till vare sig graden av invaliditet eller till att invaliden vid högre grad av invaliditet är helt hänvisad till andra människors vård.

Oaktat således om en invalid med hundraprocentig invaliditet erhåller elva tolfte delar av sin inkomst som livränta, måste det väl anses, att hans skatteförmåga trots detta är betydligt nedsatt på grund av hans beroendeställning till andra människor. Särskilt ofördelaktigt blir det nya beskattningssystemet vid lägre inkomst upp till 7 200 kr. per år. Här kommer en livräntetagare i bättre läge, om olyckan eller yrkesskadan skett före 1955 och livräntan utbetalas enligt nuvarande bestämmelser i olycksfallslagen.

En beskattning av hela livräntebeloppet kommer att betyda en försämring av livräntans kompensationsgrad i förhållande till nuvarande beskattningsform.

Enligt nuvarande lag om beskattning av livräntor har man tydligen utgått ifrån att invaliden som blivit arbetsför skulle betraktas som mindre bärkraftig i beskattningshänseende. Därför har också skattegränsen satts till 80 procent av invalidräntans belopp, tills invalidräntetagaren uppnått 35 års ålder, och det beskattningsbara beloppet sedan trappvis minskats ned till 10 procent vid uppnådda 87 år. En viss procent av invalidräntan anser vi också i fortsättningen bör vara skattefri som en kompensation för de besvärigheterna och merkostnader som alltid kommer att medfölja invaliditet.

Vi utgår nämligen ifrån att invaliden måste utgiva en del av sin invalidlivränta för vårdkostnader och andra kostnader, som orsakats av invaliditeten; därför bör vederbörande ej heller beskattas på samma sätt som en arbetsför frisk människa.

Vi föreslår därför att i likhet med nuvarande beskattningsregler endast en viss procent av livräntan beskattas och att denna gräns utgör 80 procent av utgående livräntebelopp oberoende av livräntans storlek.

I anslutning till vad vi sålunda framhållit hemställes,

att riksdagen måtte besluta antaga följande förslag till ändrad lydelse av 32 § mom. 2.

Förslag

till

lag om ändrad lydelse av 32 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Härigenom förordnas, att 32 § 2 mom. erhåller följande ändrade lydelse:

32 §.

2 mom. Har livränta utgått vid sjukdom eller olycksfall på grund av försäkring, som icke tagits i samband med tjänst och ej heller utgör obligatorisk försäkring enligt lagen om yrkesskadeförsäkring, skall såsom skattepliktig intäkt räknas nedan angivna del av livräntans belopp, nämligen, om livräntetagaren under beskattningsåret fyllt:

högst 35 år	80 procent
36 till och med 47 år	70 "
48 " " " 56 "	60 "
57 " " " 63 "	50 "
64 " " " 69 "	40 "
70 " " " 76 "	30 "
77 " " " 86 "	20 "
minst 87 år	10 "

Utgår livränta på grund av obligatorisk försäkring enligt lagen om yrkesskadeförsäkring, räknas som skattepliktig intäkt 80 procent av livräntans belopp.

Stockholm den 1 april 1955

Anton Norling

Helmer Persson